

Найкращий день для бананової рибки

В готелі жили дев'яносто сім нью-йоркських агентів по рекламі, які окупували всі міжміські лінії так, що дівчина з 507-го повинна була чекати на свою розмову від обіду аж до пів на третю. Але часу вона однак не марнувала. Прочитала у жіночому журналі кишенькового формату статтю під назвою "Секс — розвага або пекло!.." Вимила собі щітку і гребінь для волосся. Зчистила пляму на спідниці від свого бежового костюму. Пересунула собі гудзик на блузці стилю "секс". Вискубла дві волосинки, що недавно виростили на родимці. Коли зрештою телефоністка викликала її, вона сиділа біля вікна і майже закінчила лакувати нігті на лівій руці.

Це була дівчина, яку телефонний дзвінок аж ніяк не виводить з рівноваги, у неї був такий вигляд, ніби їй безупинно дзвонять мало не з тих пір, коли вона ледве виросла з дитячого вбрання.

Телефон собі дзвонив, а вона тим часом вела маленькою щіточкою від лаку по нігтю мізинця, виділяючи на ньому лінію місяця. Потім одягла ковпачок на пляшечку з лаком, встала і лівою вогкою ще рукою в помахала повітрі. Підсохлою рукою взяла з крісла під вікном переповнену попільничку і перенесла її з собою на нічний столик, де стояв телефон. Вона сіла на одне з ліжок-близнят, що стояли поруч, і — це був п'ятий чи шостий дзвінок — підняла трубку.

— Алло, — озвалась вона, тримаючи пальці лівої руки розчепіреними далі від білого шовкового халату, який окрім капців був єдиним, у що вона була вдягнута — перстні її лежали у ванній.

— Прошу, ваш виклик до Нью-Йорку, місіс Гласс, — сказала телефоністка.

— Дякую, — відповіла дівчина і зробила на нічному столику місце для попільнички.

Долинув жіночий голос. "Мюріел? Це ти?"

Дівчина трошки відставила трубку від вуха. — Так, мамо. Добрий день, — сказала вона.

— Страшенно за тебе турбувалась. Чому ти не дзвониш? У тебе все гаразд?

— Я намагалася додзвонитись до тебе вчора увечері і позавчора. Але телефон тут був...

— У тебе все гаразд, Мюріел?

Дівчина ще трохи збільшила відстань між телефонною трубкою і вухом.

— Я почуваю себе чудово. Скоро розтану. Такого гарячого дня на Флориді ще не було в...

— Чому ти не дзвонила мені? Я турбувалася до...

— Мамо, моя люба, не кричи так. Я чудово тебе чую, — сказала дівчина. — Я дзвонила тобі двічі вчора ввечері. Спочатку відразу після...

— Я ж казала твоєму батькові, що ти напевне дзвонитимеш увечері. Але ж ні, він мусив таки... У тебе все гаразд, Мюріел? Скажи мені правду?

— Я чудово себе почуваю. Прошу тебе, облиш питати.

— Коли ви туди добрались?

— Я не знаю. В середу рано, здається.

— Хто кермував?

— Він, — відповіла дівчина. — І не нервуйся. Він дуже гарно вів. Я була здивована.

— Він кермував? Мюріел, ти ж давала мені слово, що...

— Мамо, — перебила дівчина. — Я ж сказала тобі. Він кермував просто чудово. І крім того, протягом усього шляху ні разу не перевищив п'ятдесятки.

— І що? Не починав жодного разу оті дивацтва з деревами?

— Я ж сказала тобі, що він кермував просто чудово. Перестань, я тебе прошу. Я просила його триматись поблизу білої лінії, і взагалі, і він зрозумів відразу ж, що я його прошу, і так і робив. Можна сказати, що він намагався навіть не дивитись на дерева. Між іншим, чи тато відремонтував уже той автомобіль?

— Ще ні. За нього хочуть чотириста доларів, тільки щоб...

— Мамо, Сімор перед тим казав татові, що заплатить за машину.

Тому немає підстав, щоби...

— Добре, побачимо. Як він себе поводить в машині і взагалі?

— Нормально, — відповіла дівчина.

— Він все обзиває тебе цим страшним прізвиськом...

— Ні. Зараз він вигадав інше.

— Що?

— Ой, мамо, яка різниця?

— Твій батько...

— Все гаразд, все гаразд. Він називає мене міс Духовних подорожей 1948 року, — сказала дівчина і захихотіла.

— Тут немає нічого смішного, Мюріел. Тут зовсім немає нічого смішного. Це страшно. І справді сумно. Коли я подумаю, як...

— Мамо, — перебила її дівчина, — послухай мене. Пам'ятаєш ту книгу, що він прислав мені з Німеччини? Знаєш — ті німецькі поети? Куди я могла її діти? Я ламаю собі голову над...

— Вона в тебе.

— Ти переконана? — спитала дівчина.

— Звичайно. Тобто, вона у мене. Лежить в кімнаті Фредді. Ти залишила її там, а я не знайшла для неї місця в... Навіщо? Вона йому потрібна?

— Ні. Просто він спитав мене про неї по дорозі сюди. Хотів знати, чи я її прочитала.

— Але ж ті вірші були німецькою мовою!

— Так, моя люба. Але то байдуже, — сказала дівчина, закладаючи ногу за ногу. — Він сказав, що ці вірші написані одним великим поетом цього століття. Він сказав, що я мала б купити їх хоч би в перекладі або ще якось. Чи вивчити мову, можеш собі уявити.

— Жахливо. Жахливо. А правду кажучи, це таки справді сумно. Твій батько вчора ввечері сказав...

— Одну хвилинку, мамо, — сказала дівчина. Вона підійшла до крісла біля вікна за сигаретами, запалила і повернулась на своє місце на ліжку. "Мамо?" — сказала вона, випускаючи дим.

— Мюріел, ось послухай мене.

— Я слухаю.

— Твій батько балакав з лікарем Сіветські.

— Ось як? — сказала дівчина.

— Він розповів йому все. Принаймні мені він так казав — ти ж знаєш свого батька. Дерева. Цей випадок з вікном. Ці жахи, яких він наговорив бабуні відносно її планів помирати. Що він вчинив з цими чудовими малюнками з Бермуд — все йому розповів.

— Ну і що? — спитала дівчина.

— Ну що? По-перше, той сказав, що армія вчинила справжній злочин, коли випустила його з лікарні, слово честі. Він цілком недвозначно сказав своєму батькові, що існує небезпека, цілком реальна небезпека, що Сімор зовсім перестане собою володіти. Слово честі.

— Тут у готелі є хороший психіатр, — сказала дівчина.

— Хто? Як його прізвище?

— Я не знаю. Здається, Рісер чи щось таке. Він нібито дуже добрий фахівець.

— Ніколи про такого не чула.

— Але однаково, він нібито дуже добрий фахівець.

— Мюріел, не легковаж, будь ласка. Ми дуже турбуємось за тебе.

Твій батько хотів вчора ввечері вислати телеграму, щоб ти поверталась додому, зрозуміло що...

— Я не приїду додому отак зразу, мамо. Так що заспокойся.

— Мюріел. Слово честі. Доктор Сіветскі сказав, що Сімор може цілком втратити над собою контро...

— Я ж тільки що приїхала, мамо. Це перша відпустка, яку я маю за багато років, і я зовсім не збираюсь негайно пакуватись і повертатись додому, — сказала дівчина, — Я й не могла б подорожувати зараз, крім усього. Я так обгоріла під сонцем, що ледве рухаюсь.

— Так сильно обпалилась? Ти не натиралась кремом для загару, що я тобі поклала до валізи? Я поклала його просто...

— Я натиралась ним. Але все одно обгоріла.

— Це жахливо. Де ти обгоріла?

— З ніг до голови, моя люба, з ніг до голови, геть уся.

— Це жахливо.

— Нічого, я виживу.

— Скажи, ти розмовляла з цим психіатром?

— Так трохи, — сказала дівчина.

— Що він сказав? Де був Сімор, коли ти балакала з ним?

— В Океанському салоні, грав на роялі. Він грав на роялі обидві ночі, які ми провели тут.

— Ну і що сказав лікар?

— Та нічого особливого. Він сам до мене звернувся. Я сиділа біля нього, коли ми грали в бінго вчора ввечері, і він запитав мене, чи це не мій чоловік грає на роялі в сусідній кімнаті. Я відповіла, що так, і він спитав, чи він часом не хворий, або щось таке. То я сказала...

— Чому він так спитав?

— Я не знаю, мамо. Гадаю, що це тому, що Сімор такий блідий і взагалі, — сказала дівчина. — Ну, а коли ми скінчили грати в бінго, то він і його дружина запросили мене скласти їм компанію щось випити. Я погодилась. У нього жахлива дружина. Ти пам'ятаєш те страшне вечірне плаття, яке ми бачили з тобою на вітрині у Бонвіта? Те, про яке ти казала, що повинна б мати маленькі, маленькі...

— Зелене?

— Вона була в ньому. Але ж її стегна. Весь час у мене допитувалась, чи не рідня Сімор Сузанні Гласс, тій, що має оту майстерню на Медісон-авеню — капелюхи.

— Що ж він все-таки сказав? Отой лікар?

— Та справді нічого особливого. Ми зайшли до бару і все. Там був жахливий шум.

— Так, але ти хоч сказала йому, що він намагався вчинити з бунінім кріслом?

— Ні, мамо. Я не надто вдавалась у деталі, — сказала дівчина. — Думаю, що матиму можливість порозмовляти з ним ще. Він сидить у барі з ранку до вечора.

— А він тебе не застеріг, що Сімор може — ти знаєш — коїти якісь дивацтва чи щось таке? Або щось вдіяти тобі!

— Аж ніяк, — мовила дівчина. — До цього він повинен би знати більше конкретних деталей. Усі ці психіатри передовсім мають дізнатися про дитинство пацієнта і всяке таке. Я ж тобі все сказала — там стояв такий гамір, що ми ледве могли розмовляти.

— Добре. Як твоє блакитне пальто?

— Все гаразд. Довелося зняти прокладки з-під плеч.

— А моди які цього року?

— Страхітливі. Просто не з цього світу. На всьому — блискітки, — сказала дівчина.

— А номер у вас добрий?

— Цілком. Хоч міг би бути і кращий. Ми не змогли дістати того, в котрому бували перед війною, — сказала дівчина. — Люди тут жахливі цього року. Ти б тільки поглянула, хто сидить з нами у ідальні. За сусіднім столиком. Схоже на те, що вони добирались сюди грузовиком.

— Тепер таке на кожному кроці. А як твоя спідниця?

— Трохи задовга. Я ж казала тобі, що буде задовга.

— Мюріел, я таки хочу тебе ще раз спитати — ти справді добре себе почуваш?

— Так, мамо, — сказала дівчина. — Вже дев'ятнадцятий раз кажу тобі, що все гаразд.

— І не хочеш повернутися додому?

— Ні, мамо.

— Твій батько сказав вчора ввечері, що він більш ніж охоче заплатив би, щоб ти поїхала куди-небудь сама і над усім подумала. Ти могла б зробити чудову подорож морем. Ми обоє думали...

— Ні, дякую, — сказала дівчина і випростала ноги. — Мамо, ця розмова вже коштує чотири...

— Коли я подумаю, як ти чекала на цього хлопця протягом усієї війни — я хочу сказати, що коли подумати про всіх дурних юних дружин, які...

— Мамо, — сказала дівчина. — Краще б ми вже роз'єднались. Сімор може прийти кожної хвилини.

— Де він?

— На пляжі.

— На пляжі? Сам? Вміє поводити себе як слід на пляжі сам?

— Мамо, — сказала дівчина, — ти говориш про нього так, ніби він небезпечний божевільний...

— Я нічого такого не казала, М'юріел.

— Ну, а саме таке впливає з твоїх слів. Я хочу сказати, все, що він там робить — це лежить. Навіть не скидає халата.

— Не скидає халата? Але чому?

— Не знаю. Мені здається тому, що він такий білий.

— Боже правий, але йому потрібне сонце. А ти не можеш його змусити?

— Ти ж знаєш Сімора, — сказала дівчина і знов заклала ногу на ногу. — Він каже, що не хоче, аби купа дурнів дивилась на його татування.

— Але ж у нього немає жодного татування. Може, йому зробили, коли він був в армії?

— Ні, мамо. Ні, моя люба, — сказала дівчина. — Послухай, може, я зателефоную тобі завтра.

— М'юріел! Послухай-но мене уважно.

— Так, мамо, — сказала дівчина і перенесла вагу свого тіла на праву ногу.

— Зателефонуй мені в ту ж мить, коли він вчинить чи скаже щось кумедне — ти знаєш, про що я кажу. Ти мене чуєш?

— Мамо, я не боюся Сімора.

— М'юріел, я хочу, щоб ти мені це пообіцяла.

— Добре, обіцяю. До побачення, мамо, — сказала дівчина. — Цілуй від мене тата. — І повісила трубку.

— Сімор Гласс — Сім ковбас, — сказала Сібіл Карпентер, яка жила в готелі разом із своєю мамою. — Де Сім ковбас?

— Кицюню, облиш. Мама від цього просто божеволіє. Будь тихо, прошу тебе.

Місіс Карпентер намащувала плечі Сібіл маслом для загару, розтираючи його по делікатних крилоподібних лопатках дівчинки. Сібіл незручно сиділа на велетенському, туго надутому пляжному м'ячеві і дивилась на океан. На ній був канарково-жовтого кольору купальник, що складався з двох частин, одна з яких, безумовно, ще не буде потрібною найближчі дев'ять-десять років.

— Звичайна собі шовкова хусточка, якщо правду сказати, і, підійшовши ближче, ти могла це добре сама помітити, — сказала жінка у пляжному кріслі поруч з місіс Карпентер. — Цікаво, як вона так її пов'язала. Просто чудо.

— А таки так, — погодилась місіс Карпентер. — Сібіл, не крутись, прошу тебе.

— А де Сім ковбас? — спитала Сібіл.

Місіс Карпентер зітхнула. — Ось і все, — сказала вона. Закрутила ковпачок на баночці з кремом. — Тепер біжи грайся, кицюню. Ма-муся піде до готелю і вип'є мартіні з містером Хаббелем. Я принесу тобі сливок.

Сібіл, тільки звільнилась, відразу ж швиденько побігла до відкритого пляжу і почвалала до Рибальського павільйону. Зупинилась тільки раз, коли дібралась до розвалин великого піщаного замку і копнула його ногою; незабаром вона вже була поза територією, визначеною для мешканців готелю.

Вона пройшла близько чверті милі, а тоді раптом пустилась знову бігцем до тієї частини пляжу, де починався пісок. Вона різко спинилась, лише коли добігла до місця, де горілиць лежав молодий чоловік.

— Ти не йдеш купатись, Сім ковбас? — сказала вона.

Молодий чоловік заворушився, схопився правою рукою за поли свого купального халата. Тоді перевернувся на живіт (з очей йому спав скручений рушник) і подивився на Сібіл.

— Вітаю. Привіт, Сібіл.

— Будеш купатись?

— Я чекав на тебе, — сказав молодий чоловік. — Що нового?

— Що? — спитала Сібіл.

— Що нового? Що там відбувається?

— Мій тато приїде завтра на еруплані, — сказала Сібіл, копирсаючи пісок ногою.

— Тільки не мені в обличчя, — сказав молодий чоловік і поклав руку на коліно Сібіл. — Ну, то він вже майже тут, твій тато. Я його весь час чекаю. Весь час.

— А де та дама? — спитала Сібіл.

— Та дама? — молодий чоловік струсив пісок зі свого негустого волосся. — Важко сказати, Сібіл. Вона може бути в одному з тисячі місць. У перукаря. Фарбує своє волосся у рудий колір. Чи у своїй кімнаті, майструючи ляльок для бідних дітей. — Зараз він лежав на животі, стиснув кулаки, поклав один кулак на інший і обперся на них підборіддям. — Спитай мене ще що-небудь, Сібіл, — сказав він. — У тебе гарний купальник. Якщо мені щось подобається, то це блакитний купальник.

Сібіл вирячилась на нього, потім опустила погляд на свій трохи опуклий животик. — Цей купальник жовтий, — сказала вона. — Цей купальник жовтий.

— Хіба? Ану ходи ближче.

Сібіл зробила крок уперед.

— Ти маєш цілковиту рацію. Який я дурень.

— Підеш купатися? — спитала Сібл.

— Я думаю над цим. Якщо хочеш знати, Сібл, я таки дуже серйозно про це думаю.

Сібл штовхнула гумовий матрац, якого молодий чоловік підклав собі під голову. — Його треба надути, — сказала вона.

— Ти маєш рацію. Він потребує більше повітря, ніж я можу туди вдихнути. — Він забрав кулаки геть і опустив підборіддя на пісок.

— Сібл, — сказав він — ти така гарна. Так приємно на тебе дивитись. Розкажи мені про себе. — Потягнувся і схопив Сібл за обидва коліна. — Я Козерог, — сказав він. — А ти хто?

— Шерон Ліпшюц сказала, що ти дозволив їй сидіти біля тебе на роялі, — сказала Сібл.

— Так сказала Шерон Ліпшюц?

Сібл енергійно кивнула.

Він відпустив її коліна, підтяг до себе руки і притиснувся щокою до правого ліктя. — Ну, — сказав він, — ти знаєш, як це буває, Сібл. Я сидів так і грав. І нічого не знав, де ти і що з тобою. А Шерон Ліпшюц прийшла і сіла біля мене. Не міг же її прогнати, чи не так?

— Міг.

— Е, ні. Ні. Я не міг цього зробити, — сказав молодий чоловік. — Але я тобі скажу, що я тоді вчинив.

— Що?

— Я уявив собі, що замість неї бачу тебе.

Сібл одразу відступила і почала колупатися в піску. — Ходімо у воду, — сказала вона.

— Гаразд, — сказав молодий чоловік. — Думаю, що це якимось ще витримаю.

— Наступного разу прожени її, — сказала Сібл.

— Прогнати кого?

— Шерон Ліпшюц.

— А-а, Шерон Ліпшюц, — сказав молодий чоловік. — Яке причіпливе ім'я. В ньому змішуються спогад і бажання. — Він раптом схопився на ноги. Подивився на океан. — Сібл, — сказав він, — знаєш, що ми зробимо? Подивимось, чи не можна спіймати бананову рибку.

— Що?

— Бананову рибку, — сказав він і розв'язав пояс на халаті. Зняв халат. У нього були білі і вузькі плечі, і плавки на ньому були ясно-блакитні. Він склав халат, спочатку вздовж, потім втрое. Розмотав рушника, яким перед цим закривав очі, розстелив його на піску, а тоді на нього поклав згорнутий халат. Нахилився, підхопив надувний матрац і всунув його під пахву. Тоді лівою узяв руку Сібл.

Обоє рушили до океану.

— Думаю, що ти досі бачила мало бананових рибок, — сказав молодий чоловік.

Сібіл захитала головою.

— Ти ще не бачила зовсім?

— Не знаю, — сказала Сібіл.

— А я впевнений, що знаєш. Ти повинна знати. Ось Шерон Ліпшюц знає, де вона живе, а їй лише три з половиною роки.

Сібіл зупинилась і висмикнула руку з його долоні. Підбрала звичайну черепашку, яких безліч валяється на пляжі, і розглядала її з робленою цікавістю. Потім кинула її. — Шушновий ліс, Коннектікат, — сказала вона і знову зачвалала, випинаючи животик.

— Шушновий ліс, Коннектікат, — сказав молодий чоловік. — Це що, десь близько від Соснового лісу в Коннектікаті?

Сібіл поглянула на нього. — Там я живу, — сказала вона нетерпляче. — Я мешкаю в Шушновий ліс, Коннектікат. — Побігла поперед нього кілька кроків, піймала свою ліву ногу лівою рукою і поскакала на одній нізці.

— Ти навіть не уявляєш, як тепер усе мені зрозуміло, — сказав молодий чоловік.

Сібіл відпустила свою ногу. — А ти читав “Маленький чорний Самбо”? — спитала вона.

— Як дивно, що ти питаєш саме про це, — сказав він. — Трапилось так, що я дочитав цю книжку саме вчора ввечері. — Він нахилився і узяв Сібіл за руку. — Що ти думаєш про цю книжку? — спитав він дівчинку.

— А що, тигри таки весь час бігали навколо дерева?

— Я думав, що вони ніколи не зупиняться. Ніколи в житті не бачив стільки тигрів.

— Їх було тільки шість, — сказала Сібіл.

— Тільки шість? — перепитав молодий чоловік. — І ти кажеш — тільки?

— Ти любиш віск? — спитала Сібіл.

— Чи я люблю що? — спитав молодий чоловік.

— Віск.

— Дуже люблю. А ти?

Сібіл кивнула. — А ти любиш оливки? — спитала вона.

— Оливки — так. Оливки і віск. Без них ані кроку.

— А ти любиш Шерон Ліпшюц? — спитала Сібіл.

— Так. Так, звичайно, люблю, — сказав молодий чоловік. — І особливо мені в ній подобається те, що вона ніколи не чинить ніяких прикростей маленьким собачкам у вестибюлі готелю. Наприклад, то-

му карликовому бульдогові, що належить дамі з Канади. Ти, напевне, не повіриш мені, але деякі маленькі дівчатка люблять тицьнути того песика паличкою. Шерон цього ніколи не робить. Вона ніколи не чинить лиха чи прикрощів. Ось чому я так її люблю.

Сібіл мовчала.

— Я люблю жувати свічки, — сказала вона нарешті.

— Хто не любить? — сказав молодий чоловік і вмочив ноги у воду.

— Брр! Але ж і холодна. — Він вкинув матрац зворотнім боком у воду. — Ні, зачекай хвилю, Сібіл. Зачекай, нехай-но ми пройдемо трохи далі.

Вони пішли убрид, доки вода не почала діставати Сібіл аж до пояса. Тоді молодий чоловік підхопив дівчинку і поклав її животом на матрац.

— Ти ніколи не одягаєш плавальної шапочки чи чогось такого? — спитав він.

— Не відпускай матрац, — сказала Сібіл. — Тепер тримай мене міцніше.

— Даруйте, міс Карпентер. Але я знаю свою справу, — сказав молодий чоловік. — Ти лиш дивись в обидва, — може, побачиш бананову рибку. Сьогодні день НАЙКРАЩИЙ для бананової рибки.

— Я не бачу жодної, — сказала Сібіл.

— Це зрозуміло. Вони мають дивні звички. Дуже дивні. — Він весь час посував матрац. Вода ще не сягнула йому й грудей. — У них дуже трагічне життя, — сказав він. — Знаєш, що вони роблять, Сібіл?

Дівчинка похитала головою.

— Ну, вони запливають у печеру, де повно бананів. Вони цілком звичайні риби на вигляд, поки вони туди не запливуть. Але тільки-но вони туди запливають, починають поводити себе, як свині. Наприклад, я знав одну бананову рибку, яка запливла у цю бананову дірку і з'їла відразу аж сімдесят вісім бананів. — Він посунув матрац і його пасажира на крок уперед до горизонту. — Звичайно, потім вони так товстішають, що не в змозі вибратися з дірки. Не пролазять крізь отвір.

— Не треба так далеко заходити, — сказала Сібіл. — Ну і що з ними стається?

— З ким?

— З банановими рибками.

— Ага, це ти маєш на увазі, після того, як вони з'їдять стільки бананів, що вже не можуть вибратися з тієї бананової дірки?

— Так, — сказала Сібіл.

— Прикро мені казати це тобі, Сібіл. Вони вмирають.

— Чому? — спитала Сібіл.

— Ну, вони хворіють на бананову лихорадку. Це страшна хвороба.

— Надходить хвиля, — нервово сказала Сібіл.

— А ми не звернемо на неї уваги. Ми зріжемо її, — сказав молодий чоловік. — Будемо такі пихаті обоє. — Він узяв Сібіл за коліна і натис вниз і вперед. Матрац вискочив на гребень хвилі. Вода замочила біляве волосся Сібіл, але вона лише задоволено завершала. Коли матрац опинився знову на рівній воді, вона відгорнула рукою з очей вогке пасмо волосся і проголосила: “Я тільки що одну бачила”.

— Що бачила, моє кохання?

— Бананову рибку.

— Та не може бути! — сказав молодий чоловік. — Що, в неї були в роті банани?

— Так, — сказала Сібіл. — Шість.

Молодий чоловік раптом схопив мокру ногу Сібіл, що звисала з матраца, і поцілував її у стопу.

— Ой, — сказала власниця ноги і перевернулась.

— Сама ти ой! Ми вже вертаємось. Тобі вже досить?

— Ні!

— Дуже шкода, — сказав він і попхнув матрац в напрямку берега, поки Сібіл не зіскочила з матраца. Потім він поніс матрац на берег.

— До побачення, — сказала Сібіл і побігла без відтинку жалю у напрямку готелю.

Молодий чоловік одяг свій халат, туго зав'язав пояс і всунув до кишені рушника. Підхопив мокрий, слизький, громіздкий матрац під пахву. По м'якому, гарячому піску він самотньо побрів до готелю.

На підвальному поверсі, який, відповідно до розпоряджень дирекції готелю, тільки й повинні були використовувати пляжники, до ліфту разом з молодим чоловіком зайшла жінка з носом, вимазаним цинковою маззю.

— Я бачу, що ви дивитесь на мої ноги, — мовив він до жінки, коли ліфт рушив.

— Перепрошую? — сказала вона.

— Я кажу: бачу, що ви дивитесь на мої ноги.

— Я перепрошую, але я саме дивлюсь у підлогу, — сказала жінка і відвернулась до дверей кабіни.

— Якщо вам хочеться дивитись на мої ноги, то скажіть, — сказав молодий чоловік. — Але не робіть цього чортзна як крадькома.

— Дозвольте мені вийти, будь ласка, — швидко сказала жінка до дівчини, що керувала кабіною.

Двері кабіни відчинились, і жінка вийшла, не озираючись.

— Я маю дві нормальні ноги і не бачу жодної найменшої триклятої причини, щоби хтось мав на них витріщуватись, — сказав молодий чоловік. — П'ятий, будь ласка. — Він витяг з кишені ключ від номера.

Він вийшов на п'ятому поверсі, перейшов через холл і увійшов до номера 507. У кімнаті пахло новою валізою з телячої шкіри й ацетоном.

Він поглянув на дівчину, що спала на одному з подвійних ліжок. Потім підійшов до одного з чемоданів, відкрив його і з-під купи сорочок і майок витяг автоматичний пістолет Ортжіс калібру 7,65. Витягнув магазин, подивився на нього, потім вставив знов, звів курок. Потім зробив кілька кроків і сів на тому з двох ліжок-близнят, яке було вільне, подивився на дівчину, направив пістолет і пустив собі кулю у праву скроню.

Переклав з англійської
Юрій Покальчук

СВІТО-ВИД

Літературно-мистецький журнал

Номер 1 (5)

КИЇВ—НЬЮ-ЙОРК

1991

Видання Київської організації Спілки письменників України,
Спілки театральних діячів України

та
Нью-Йоркської Групи

